

LOES

DEN HOLLANDER

Wissel geld

Thriller

DE CRIME COMPAGNIE

PROLOOG

‘Ik moet je spreken.’ Ze trok hem bijna van de roltrap af.

Een verkoper keek verstoord op en vroeg of hij hulp nodig had.

Hij bleef koel. ‘Nee, ik regel dit zelf wel even.’ Met samengeknepen lippen duwde hij haar in de richting van de zijingang van het warenhuis. Ze probeerde tegen te sribbelen maar hij greep haar resoluut vast en dwong haar naar de deur. ‘Wat heeft dit nu weer te betekenen?’ snauwde hij.

‘Ik ben zwanger. Het is van jou.’

Hij zweeg. In een flits zag hij het gezicht van zijn vrouw voor zich. Hij probeerde zich voor te stellen hoe ze zou kijken als ze dit te weten kwam. Ze moest dit niet weten. Nooit.

Hij lachte schamper. ‘Van mij? Dat zeg jij.’

‘Ik heb geen enkel bezwaar tegen een test.’ Ze werd vinnig. ‘Als dat je zou moeten overtuigen.’

‘Ik heb er geen behoefte aan om ergens van overtuigd te worden. Ik ben getrouwd en ik heb bijna twee kinderen. Dat zegt al genoeg. Je weet heel goed dat het voor mij niets betekende. Dat ik absoluut niet meer wilde dan seks. Je hebt vast méér minnaars. Ga die anderen lastigvallen en laat mij met rust.’

‘Het is van jou. Ik heb geen andere minnaars. Ik wil van jou een kind. Jij bent de vader.’

Hij voelde dat hij het koud kreeg. Ze stond hem opeens ontzettend tegen met dat pafferige gezicht en die gezwollen oogleden. Ze stonk een beetje uit haar mond.

Hij deinsde voor haar terug.

‘Ik hou van je.’

Hij had zin om te kwetsen. ‘Hou alsjeblieft op met dat sentimentele gedoe. Wat weet jij van houden van? Jij houdt van seks, van de vamp uithangen, van de man van je vriendin afpikken. Je moet nog steeds bewijzen dat je vader, je broer en je echtgenoot je niet kapot hebben gekregen. Daarom neem je gewoon wat je kunt krijgen. Ik dien alleen maar jouw doel: afrekenen met het verleden en laten zien dat je zelf kunt kiezen met wie je seks hebt.’

Ze kromp in elkaar. ‘Dat is vals. Wat ik je over mezelf vertelde was vertrouwelijk. Waarom doe je zo kloterig? Ik heb je toch niets misdaan?’

‘Je komt me doodleuk in mijn lunchpauze opzoeken met de mededeling dat je zwanger van me bent, terwijl je weet dat mijn vrouw ieder moment kan bevallen van ons tweede kind. Noem dat maar eens niet misdadig. Laat het weghalen. Wat moet jij met een kind? Je hebt geen enkele opleiding afgemaakt. Je zit in de bijstand. Je hebt een kind niets te bieden. Zorg dat je ervan afkomt.’

Ze haalde diep adem. ‘Ik laat het niet weghalen.’ Ze legde haar handen op haar buik. ‘Ik wil dit kind.’

Hij keek weg.

Ze streeelde haar buik. ‘Ik zal je er verder niet mee belasten.’ Ze draaide zich om en liep de deur uit.

Hij staaarde haar na. ‘Als hier maar geen ellende van komt,’ mompelde hij.

1

Het was er al toen Lenie vanmorgen wakker werd.

Een voorgevoel.

Het veroorzaakte een benauwde pijn op haar borst en lood in haar benen. Ze wilde ergens wegkruipen. Onzichtbaar en vooral onvindbaar zijn. Maar Michael zat te wachten met het ontbijt.

‘Er is iets,’ zei ze toen ze een beschuit smeerde.

Hij bleef zijn blik op de krant gericht houden. ‘Wat is er dan?’

‘Ik heb het gevoel dat er iets gaat gebeuren.’

‘Als dat maar met het winnen van veel geld te maken heeft,’ grijnsde hij.

Ze zweeg.

Hij keek op. ‘Het zijn je hormonen. Wil je vandaag mijn regenjas even bij de stomerij ophalen?’

Dit is al de derde opeenvolgende donderdag dat het zulk miezerig weer is. Lenie staat met gebalde vuisten voor het raam van de woonkamer. Ze realiseert zich dat ze behoorlijk kwaad is en diep in haar hart vindt ze haar woede toch een beetje overdreven. Ze probeert haar gedachten te kalmeren. Wat is er nu precies aan de hand? De zon schijnt weer niet op haar vrije dag. Al voor de derde keer. *So what?* Moet ze ergens heen? Michael verwacht dat ze zijn regenjas gaat ophalen. Maar dat kan hij zelf ook. Ze is niet een van zijn ondergeschikten, die hij lukraak opdrachten kan geven. Ze moet vandaag niets, ze mag doen wat ze wil. Er ligt een enorme stapel nog te lezen boeken, ze zou rustig de hele dag onderuitgezakt op de bank kunnen doorbrengen.

Het komt door dat voorgevoel. Het is er nog steeds, ook al probeert ze het krampachtig van zich af te duwen. Ze heeft het hele huis al geïnspecteerd maar alles staat op zijn plaats en er is nergens iets verdachts te bespeuren. Ze heeft trek in een Mars of een Bounty. Als ze heel eerlijk is, in een Mars én een Bounty. En in een Nuts. En in een Snickers.

Michael had gelijk, ze heeft last van haar hormonen. Die idiote chocoladelust zegt genoeg. En anders is het wel duidelijk door die krampen in haar buik en doordat ze het koud heeft, terwijl de verwarming op achttien staat. Ze heeft ook zin om iemand op zijn gezicht te slaan. Dat kent ze, die drang verschijnt iedere maand opnieuw. Het kan niet missen. Maar toch...

Ze kan niet uitstaan dat hij het weer eerder in de gaten had dan zijzelf. En ze ergert zich aan de manier waarop hij dat losjes voor haar neerlegde. Aan de vanzelfsprekendheid van zijn conclusie. 'Het zijn je hormonen.'

Ze háát die uitdrukking.

Zou dat voorgevoel daar ook mee te maken hebben?

2

Op dit soort dagen is het nodig een paar goede afspraken met zichzelf te maken. Ze moet niet de intentie hebben om een sluimerend conflict met iemand op haar werk of uit haar privéleven op te lossen, ze moet niet naar de supermarkt gaan en het is vooral onverstandig om nieuwe kleren te kopen. Als ze niet oplet, komt ze met een wollen jasje thuis terwijl ze al jaren weet dat ze allergisch is voor wol. Of met een felgekleurde rok waar je ogen pijn van doen.

De koelkast is voldoende bevoorraad. Hoe komt ze dan toch opeens in Albert Heijn terecht? En hoe is het mogelijk dat de Bounty's, de Marsen en de Snickers in de bonus zijn? Drie halen, twee betalen.

Ze neemt van iedere soort één. Nee, twee. Twee van elk is beter. Anders gaat ze later toch weer terug. Het is een nóg beter idee om van allemaal drie te nemen. Michael lust ze ook graag. En zondag komt Roos eten. Ze vertrekt om een uur of elf uit Maastricht en ze is tussen drie en vier uur thuis. Lenie glimlacht bij die gedachte.

Roosje, haar jongste. De dochter die precies is zoals een dochter moet zijn. Als kind een eigenwijs minivrouwje, als puber een dwars vat vol explosieven en nu, op haar eenentwintigste, een jonge volwassene in wie je iedere dag meer van jezelf begint terug te zien. 'Wat lijkt ze op je,' zei Bella, haar beste vriendin, een paar weken geleden nog tegen haar. 'Hoe is het toch mogelijk? Ze is gewoon een kopie van jou.'

Roos is dol op chocolade. Ze moet iets vertellen, schreef ze op

de kaart die ze twee weken voordat ze met Myrthe naar Maas-tricht zou gaan stuurde. Roos stuurt vaak kaarten, zelfs als ze net uitgebreid heeft gemaild of gebeld. Het is iets belangrijks. Ze heeft iemand ontmoet. Maar het zit allemaal een beetje anders in elkaar dan waar haar ouders waarschijnlijk op gerekend hebben. Lenie denkt dat haar jongste dochter iets met een getrouwde man heeft. Roos weet dat haar moeder nogal afwijzend tegenover dergelijke relaties staat. Dat zal ze dus niet zomaar even uit de losse pols gaan vertellen. Die kaart is een soort in-leiding, heeft Lenie tegen Michael gezegd. Hij lachte er hartelijk om. Volgens Michael zit ze er faliekant naast. Roos met een ge-trouwde man? Verstandige Roos? Die weet heel goed dat er bij een getrouwde man niets te halen valt. Dat heeft haar vader haar absoluut voldoende duidelijk gemaakt.

Ja, ja, dacht Lenie toen hij dit zei, vast wel.

Michael denkt dat Roos op vrouwen valt. Ze is al vanaf haar puberteit aarzelend ten opzichte van jongens. Van haar hoeft het niet: dat gezoen en dat geflikflooi. Voor Michael is het al heel lang duidelijk, Roos is een lesbo. Wat hem betreft is dat prima.

Lenie wil daar niet over nadenken. Toen Michael dit aan haar probeerde duidelijk te maken, kreeg ze oprispingen van het idee dat haar oogappel met een vrouw in bed zou liggen. Ze kan er niets aan doen, de gedachte staat haar tegen. Bella zegt dat ze in dit opzicht heel beperkt denkt. Vreemd beperkt. Dat ze achterloopt. ‘De generatie van onze ouders keek daar afwijzend tegenaan,’ zei ze vorige week nog. Haar woorden klonken beschuldigend. ‘Die wisten niet beter. Voor die generatie gaat seks nog steeds alleen maar over voortplanting. Maar daar zijn wij toch onderhand wel overheen gegroeid? Denk eens wat ruimer over die dingen. Het bestaat. Het is van alle tijden. Mannen met mannen, vrouwen met vrouwen. Ik kan me er eerlijk gezegd zelf weinig bij voorstellen, maar om nu te zeggen dat het me tegenstaat? Hoe komt het dat je daar zo negatief op reageert?’

‘Ik kan het niet helpen, maar ik word beroerd bij de gedachte

dat... hoe doen die vrouwen het precies? Ik bedoel... het kan niet zoals het tussen mannen en vrouwen gaat. Gebruiken ze hulpstukken? Doen ze het bij elkaar? Het zal wel aan mij liggen, maar ik krijg er braakneigingen van.'

'Je betreft het te veel op jezelf. Waarom is dat? Jij bent toch niet lesbisch? Jij doet het gewoon met een man. Wat kan het jou schelen hoe vrouwen samen vrijen? Ik kan me overigens niet voorstellen dat je dit niet weet. Je leest toch boeken? En kranten? Je kijkt toch televisie?'

'Ik let daar niet op. En jij mag dat rustig vreemd vinden. Dat maakt mij niet uit. Het gaat om mijn dochter. Ik wil jou nog wel eens horen als het je eigen dochter zou zijn. Maar die heeft een vriendje en wil trouwen en kinderen krijgen.'

'Dat kan tegenwoordig ook in een lesbische relatie, schat.'

'Ik wil het niet. Niet met Roos. Roos moet hetero zijn.'

'Ik begrijp werkelijk niets van jou,' zuchtte Bella.

Lenie graait nog een keer in de voorraad snoepgoed. Wat kan het haar schelen? Wie wil haar tegenhouden? Die kan een dreun op zijn smoel krijgen. Ze smijt de vierde portie Mars, Bounty en Snickers in het blauwe mandje.

Er staat een oude dikke vrouw naast haar. De vrouw glimlacht toegeeflijk. 'Het is slecht en het is lekker. Ik weet er alles van. Maar wat stelt het leven voor als je nooit eens zondigt?'

Lenie heeft opeens zin om te huilen.